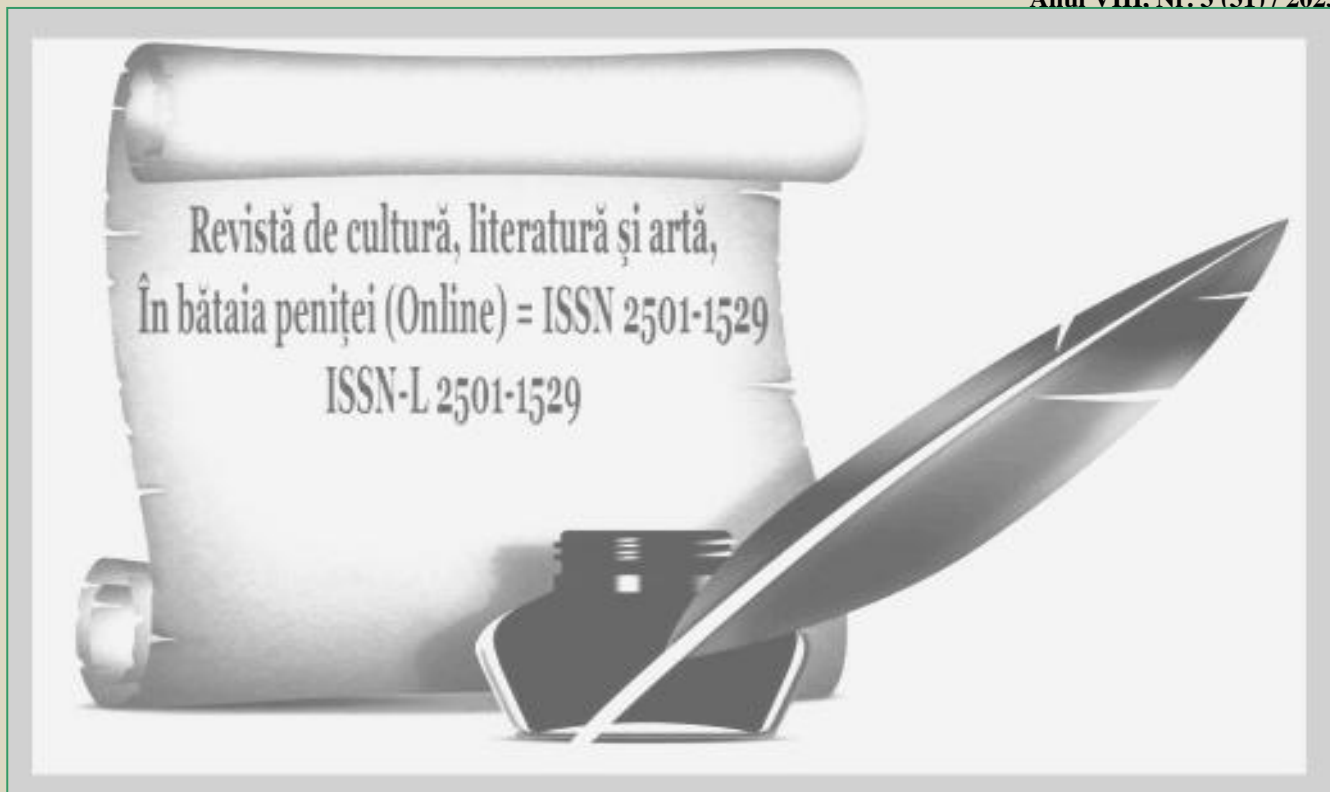

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023 / (Lunile: iulie – august - septembrie)

Barbara Tuchman
Istorică

Cărțile sunt cărașii civilizației.
Fără cărți, istoria e mută,
literatura nu are glas, știința
paralizată, iar gândirea și
meditația suspendate.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

**Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529**

**Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU și Adrian POPESCU,
în colaborare cu
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.**

-apare trimestrial-

Anul VIII, Nr. 4 (32) / 2023 va apărea în luna DECEMBRIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Colaboratori:

**Radu BOTIȘ
Melania RUSU CARAGIOIU
Mironică CORICI
Adrian CRÂNGANU
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Simona Petronela MÎȚU
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Mariana STRUNGĂ
Ion TURNEA
Simona Gabriela ȚÎRU**

**Tehnoredactare:
Ana-Cristina POPESCU**

**Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În
bătaia penitei“ aparține strict
autorului care semnează textul.**

Materialele se pot trimite la adresele:

**inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com**

**Adresa redacției:
str. George Coșbuc, nr. 14,
loc. Oțelu Roșu, cod. 325700,
jud. Caraș Severin, România.**

Tel. 0766293724, 0736942924

**www.inbataiapenitei.elzumina.ro
http://blogul.elzumina.ro/
https://anacristinapopescu.wordpres
s.com/**

POEZIE

Maria Mureșan /

Mircea Mureșan

Tema școlară: "Cine sunt eu"

Licărire:

Iată-mă!

Brunetică și voioasă,
Zâmbitoare și ochioasă,
Ageră, cuceritoare
Și de carte iubitoare,
Sociabilă, blajină,
Cu suflet bun, cu vorba lină,
Harnică, ocrotitoare,
Bună colaboratoare,
În ce-mi doresc voință pun
Și cum sunt așa vă spun.

Îmi plac numerele toate,
Le restrâng în rezultate,
În relații le cuprind
Și cu ele-n joc mă prind

Și le fac să înțeleagă :
Matematica mi-e dragă!
Însă și mai mult iubesc
Limba pe care-o vorbesc
Și în ea frumos vă scriu
Doar cum sunt, cum vreau să fiu.

Cu speranțe calc pe drum,
Frumosul tainic îl adun
Și de har dacă am parte
Din osteneli mai fac o carte.
În ea scriu doar ce îmi place,
Ce simt eu, dar și ce-aș face.
Visurile vreau să-mi zboare
În licăriri cu aripioare,
Icari s-ajungă și să ardă,
Așa cum sunt vreau să se vadă.

Ilustrație: Adriana Mercea

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

Tema școlară : „Clasa piticilor”

Licărire :

Piticii

În dimineața asta, veselă trezită,
Iată-mă-n grădina înnoită.
Văd mai mulți pitici îmbujorați
Anume pentru mine adunați.
Sunt analfabeți, nepricepuți,
Înțepeniți în gesturi și limbuți.
Mă privesc cu multă duioșie,
Vor să facă baie-n bucurie.
Bunica mă privește să-nțeleg
Cum piticii șefa lor m-aleg.
Mă tot gândesc cum aș putea să fac
Șefa să le fiu, dar și pe plac.
Am să le fac program adevărat,
Orar, ușoare lecții de-nvățat.
Vreau pronunții clare, nu peticuri
Și gândirea fără șiretlicuri.
Vreau relații trainice în grup,
Nu vreau s-ajungă trântorii din stup.
Ușor, ușor îi pun pe-abecedar,
Vreau ce-au citit să le rămână-n dar.
Le cer apoi ce-au reținut să scrie,

În propoziții, text și poezie.

Îi laud pentru cum au reușit.
O relaxare, cred c-au obosit.

Îi așez pe trepte, fără îmbulzeală,
Să numere pe rând fără greșală.
Să înțeleagă cum sunt așezați,
Cum în relații logice-s legați
Vecinul par, impar, predecesor,
Îndoitul cu și fără succesor.
Probleme rezolvate din privire,
Compuse logic în gândire.
Apoi să cânte la un instrument.
Dacă exersează, poate cu talent,
Vreau să cânte solo sau mai bine-n cor
Cântece frumoase despre țara lor.
Vor învăța atâtea și aștept un pic
Să simt crescând în suflet pitic lângă
pitic.

Dacă-mi vor aduce din respect o floare
Înseamnă că le-am fost învățătoare.

Ilustrații: Adriana Mercea

ESEU

Floare GURAN

Gânduri duhovnicești de la frați pentru frați întru Hristos Iisus

Într-un pelerinaj am găsit scrieri duhovnicești care mi-au ajuns la suflet printre care și scrisoarea părintelui Iosif Trifa. Scrisoarea am găsit-o inscripționată pe latura peretelui din spate al Spitalului din DAVOS, Sanatoriul Solsana, Davos Dorf, Elveția.

M-a impresionat foarte mult și o să o redau în rândurile de mai jos spre folosul duhovnicesc a mai multor frați de la Oastea Domnului.

„Departe fiind de voi, pribeag prin țări străine și greu bolnav, cu duioșie mă gândesc la adunarea din Sibiu și vă trimit de pe patul meu de suferință, frățeștile mele salutări, rugând pe Domnul Oastei să împărtășească și acestei adunări suflarea cea caldă și sfântă a Duhului Sfânt, inițiatorul și cârmuitorul mișcării noastre.

Iubiții mei, să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele. (Efeseni 3, 13)
Totul este Voia Domnului.

Poate clipa plecării mele acasă la Domnul este a Domnului și El va avea grijă de ea.

Eu am fost numai un vas umil și netrebnic de care Domnul s-a folosit în lucrarea Sa. Eu vă zic ca Sf. Apostol Pavel:

Sunt încredințat că:

Acela care a început în voi această lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Iisus Hristos. (Filipeni 1,6)

Nu uitați apoi, iubiții mei, că orice lucrare nouă, pentru statornicia ei, cere jertfă. Mănăstirea de la Argeș nu s-a putut termina până când în temelia ei n-a fost îngropată o jertfă de om. E adevărat că jertfa cea scumpă a Domnului nostru mântuitor suplinește și săvârșește totul, dar istoria ne arată în chip luminos, căci creștinismul a înflorit și a odrăslit și prin jertfa celor care, urmând pe Domnul și-au pus viața în slujba Lui.

Vă mulțumesc iubiții mei pentru rugăciunile pe care le-ați făcut și le faceți pentru mine. Le-am simțit și le simțesc.

Exact din Duminica Slăbănogului când ați început a vă ruga pentru slăbănogul Oastei, boala mi s-a ușurat, puterile îmi revin. Dacă va fi în voia Domnului, cred că mă voi întoarce iarăși în fonturile Oastei pentru a vă mai spune prin foaie și cărți ceea ce Duhul Domnului mi-a încredințat să vă spun.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

În această nădejde vă zic: la revedere în frontul Oastei și prin draga noastră foaie-Oastea Domnului.

Iară dacă totuși voia Domnului vă fi să plec acasă la El, eu vă trimit de aici, din depărtare zicându-vă:

Frați mei iubiți! iubiții mei! Rămâneți cu Domnul!

Al vostru frate, Pr Iosif Trifa¹

Într-o vizită făcută fratelui Cornel Silaghi la Timișoara am primit mai multe sfaturi duhovnicești prin intermediul unor povestioare. Povestioarele au surprins momente din viața fratelui Cornel Silaghi petrecută în închisoare.

Una dintre istorioare o să o repovestesc în rândurile de mai jos ca pildă de învățătură pentru mulți.

A făcut Dumnezeu o minune, iar minunea a fost făcută în Delta Dunării.

În Delta Dunării s-a sădit o vie, în locul unde printre deținuți a fost și fratele Cornel Silaghi din Oastea Domnului. În doi, trei ani a crescut butucul de vie cât piciorul la scaun și a făcut struguri. Cinci kilograme avea un ciorchine de strugure, dar nu-i lăsa pe deținuți la vie.

Cu toate acestea brigadierii au pus struguri și în stufăriș, iar deținuții s-au putut bucura de roadele viei.

Unii deținuți nu s-au putut bucura de aceste roade fiind la dormitoare. Atunci cei liberi să meargă pe afară s-au gândit cum să le ducă și fraților aflați în dormitoare struguri, pentru că ar fi fost și ei pedepsiți cu arest la dormitoare.

Și nu i-ar fi arestat doar pe ei, ci și pe brigadierii civili care le-a făcut acest favor.

Atunci s-a petrecut minunea. Ca o revelație divină, deținuții au început să desfacă boabă cu boabă, să-și umple sânul cu struguri și să ducă roadele dulci și celor din dormitoare.

¹ Scrisoarea Părintelui Iosif Trifa din spital de la DAVOS

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

Printre deținuți se aflau și mulți creștini. Aceștia împreună cu fratele Cornel Silaghi au găsit o sticlă, în care au stors boabă cu boabă strugurii, au ascuns sticla cu mustul fructelor viei în nisip, iar duminica, un preot de lângă Lugoj, ce se afla și el printre deținuți și care păstrase la el Sfântul Antimis printr-o minune, fiindcă în momentul arestării verifica până și cusăturile hainelor, săvârșea Sfinta Liturghie.

Un alt frate deținut, Cornel Rusu de la Simeria, organiza corul lin și vioi.

Fratele Cornel stătea de planton la ușă cu încă un frate, după cum se zice: „De nu va păzi Domnul cetatea, în zadar se vor osteni cei ce o păzesc.“

Așa a lucrat Domnul că niciodată nu au fost prinși când s-a săvârșit Sfinta Liturghie.

„Preotul cu lacrimi, corul cu lacrimi, oameni de la peste 70 de paturi, nici până atunci, nici de atunci încoace, n-am mai întâlnit altfel de stări. Mă lupt și nu pot trăi stările acelea simțite în cadrul Sfintei Liturghii.“, a spus fratele Cornel Silaghi și a continuat astfel povestea „Era o mare binecuvântare feliuța aceea de pâine, singura pe care o primeam pe zi. O păstrai și o dăruiai pentru Liturghie. Dacă aici sunt cei rari care se împărtășesc măcar în cele două posturi pe an, acolo aproape în fiecare zi ne mărturiseam și ne împărtășeam. Au fost stări cerești. LITURGHIE, FRĂȚIETATE, PĂRTĂȘIE.“

Am început cuvântul de mai sus cu gândurile duhovnicești ale unui părinte mărturisite într-o scrisoare, am continuat cu o istorioară din viața unui frate și o să finalizez cu povestea vieții mele.

Nu cunoșteam pe Dumnezeu.

Nu cunoșteam pe Dumnezeu și într-o zi de toamnă am mers la Biserică. Toată vara aceluia an vrăjmașul m-a trimis în altă parte și nicidecum la biserică.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

În acea zi de toamnă când am mers la Biserică am primit un ziar „Iisus Biruitorul“.

Când am ajuns acasă, am servit masa cu soțul, apoi am mers în altă cameră ca să citesc ziarul, dar cu gândul de a merge la Biserică la ora 15, pentru că frații din Oastea Domnului din cartierul Ohaba, localitatea Oțelu Roșu se adunau pentru a cânta lui Dumnezeu până la ora 17 când începea vecernia. Gândindu-mă să ajung la ora 15 la biserică și lecturând ziarul, m-a cuprins somnul și am adormit.

Apoi o voce m-a chemat pe nume.

„Floare“

M-am trezit. Am crezut că e soțul, dar nu era nimeni. Domnul Iisus m-a strigat și m-am trezit. M-am uitat la ceas și am văzut că era ora 15. Atunci m-am ridicat cu gândul de a merge la Biserică, la Adunare.

Am mers la biserică. Pe atunci, în urmă cu 29 de ani, erau mulți frați și surori în Oastea Domnului la biserică din Ohaba.

În anul următor, 1994, am făcut Legământ în Adunarea anuală din Oțelul Roșu.

Deși am făcut Legământul, încă nu știam ce e Oastea Domnului, că e „Nașterea din Nou“, adică întoarcerea la Picioarele Crucii Domnului.

Am mers la Părintele Iosif Trifa la mormânt, am auzit frații vorbind și am început să înțeleg Lucrarea Oastei Domnului.

Tot așa am fost și la Fratele Traian de la Mezieș, la mormântul lui unde am ascultat cuvântul plin de învățătură al altor frați din Oastea Domnului.

Le mulțumesc înaintașilor Oastei Domnului pentru tot ce au suferit, ca și eu să fiu în această Lucrare și mă rog la Dumnezeu să pot merge pe acest drum până la capăt și apoi Sus în Cer să ne întâlnim cu toții, cu Părintele Iosif Trifa, cu Fratele Traian Dorz, cu Fratele Ioan Marini și cu toți frații înaintași care s-au luptat cu prețul vieții, să ducă Lucrarea Oastei Domnului până Sus, iar Sus în Cer să continuăm cântările începute aici pe pământ.

Slăvit să fie Domnul!

CRONICĂ LITERARĂ

Radu Botiș

Regăsirea prin iubire

Volumul „Regăsiri“, autor Ana-Cristina Popescu, apărut la Editura InfoRapArt, Galați, 2022, a adunat în paginile lui poeme de dragoste de o neasemuită frumusețe și valoare literar-artistică. Fiind un volum *In Memoriam*, versurile surprind trăirile eului liric în absența persoanei iubite. Aș putea spune că tocmai această depărtare fizică a persoanei iubite aprinde focul creator „M-am întors să plâng cu versu-odată / Tot ce-a plecat spre câmpuri de verdeață, / M-am întors spre tine poezie, / Să-mi plâng dragostea, de Cerul Sfânt chemată.“

Unele poezii din volum sunt imnuri de preamărire a persoanei iubite „M-ai ajutat să mă înalț / Și m-ai urcat pe un pedestal / Eram în toate doamna ta / Și muza ce te inspira. [...] M-ai ajutat să urc pe munți, / Să ating norii cei pufoși [...] Te bucurai când eu zâmbeam / Când soarele îl atingeam [...] M-ai ajutat și-ți mulțumesc, / Să merg prin lume, să zâmbesc. [...] Acum ești înger sus în cer, / Mă ocrotești și mă veghezi, / Să nu renunț la ce iubesc, / Să urc spre stele, să zâmbesc.“

Animat de dorința de a simți persoana iubită aproape, eul liric încearcă să comunice cu ea prin elementele cadrului natural, atât terestre, ca de exemplu frunzele, cât și cosmice, luna „Te-aud în vântul ce frunza o valsează, / Te-aud în luna ce-mi veghează somnul [...] Te-ud cum taci și mă iubești în taină“. În poezia „Tainic îmi vorbești“ toate elementele cadrului natural au câte un mesaj de la persoana iubită „Și toate-mi vorbesc / Îmi vorbește ploaia [...] Îmi vorbește floarea / În vânt lin cicoarea [...] Mă cheamă albina, / În câmp plin cu floare, / S-ascult vânt și soare, / Să îți aud iar glasul, / Însoțindu-mi pasul.“

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

Imaginile auditive ce aduc murmurul iubirii de pretutindeni par a se pierde toate în poezia „E atâta tăcere fără tine“, dar lacrima este cea care le readuce la viață, e cea care dă glas celui ce a muțit „E atâta tăcere fără tine, / Încât am început să aud / Plânsul firului de iarbă, / Atunci când zgârie pământul / Și strigă după lumină [...] E atâta tăcere în toate / Și-atâta glas ce ar dori să cânte, / Dar lacrima plecării printre îngeri / A închis ploaia din cerul inimii / Și e atâta liniște. “

Versurile poeziei „Ai lăsat“ arată urmele adânci ce le lasă iubirea prin locurile pe unde trece, mai ales în sufletele ce le atinge „Ai lăsat în mine / atâta tu, cât pentru infinite vieți; / Ai lăsat în mine / atâta oglindă, / că m-am metamorfozat în noi, [...]“, iar versurile „Ai lăsat în mine / atâta stâncă, / că mii de vieți le visezi împreună cu tine“ par să te împingă cu gândul spre concepția mistică a reîncarnării spulberată parcă de ideea eternității din finalul poeziei „Ai lăsat / o urmă de tu prin mine / pentru eternitate. “

„Șah la rege“ pornește de la jocul de șah „Dar regele și regina / eram noi“, însă regina va rămâne singură să ducă lupta până la final după ce regele „a coborât în lutul potrivit și rece“.

Poezia „Până dincolo de mormânt“ trimite cititorul cu gândul la „Povestea Porcului“ a scriitorului Ion Creangă, la un loc departe de această lume unde iubirea își are sălașul petru eternitate, un loc al speranței, al reîntâlnirii „Poate ai simțit cândva acea ardere a ființei, / Atunci când iubirea și-a găsit casa / În adâncul ființei tale, / Ea ți-a întins mâna, / Iar tu ai strâns-o cu putere, / Ai lăsat puntea de aur să curgă, / De la bordeiul tău / Până la palatul unde-și are cuibul / Pasărea Iubirii / Și-atunci au venit / Păsările fermecate / De la Mănăstirea de Tămâie / Și-ai început să-ți cânti imnul tău, / Să te transformi“ .

Chiar dacă persoana iubită a plecat pe un drum fără întoarcere, ea a rămas pentru eul liric un izvor edenic „O primăvară caldă în a vieții – mi grădină.“

Poeziile din volumul „Regăsiri“ au menirea să încălzească sufletul oricărui cititor și să-l determine să se coboare în sine spre căutarea la rândul lui a adevăratei primăveri care nu este altceva decât dragostea, să se regăsească pe sine prin iubire, așa cum

autoarea Ana-Cristina Popescu s-a regăsit pe sine prin iubirea ce a trecut dincolo de prag.

Simona Petronela Mîțu

Regăsirea sinelui prin iubire

La finalul anului 2022, la Galați, Editura InfoRapArt, Ana-Cristina Popescu publică un volum de versuri de dragoste pe care îl numește „Regăsiri“. De ce „Regăsiri“ se poate întreba cititorul înainte de a deschide volumul? Regăsirea propriei persoane rătăcită undeva pe cărările vieții? Nu, nu e deloc regăsirea propriei persoane ajunsă într-un moment de cumpănă, e regăsirea sinelui prin iubire, contopirea cu iubirea jumătății lui, dar un mit al androgenului ce arată că atât de puternică este iubirea, încât poate să dărâme porțile morții. O jumătate e în această lume mărginită, iar cealaltă jumătate se află în locul eternei primăveri, dar continuă să ardă împreună pentru eternitate „Și am privit spre steaua / Din adâncul sufletului meu / Și acolo te-am găsit pe tine, / În călătoria ta prin infinit / Ți-ai gasit cel mai cald și luminos loc, / La mine în suflet, / Eu am devenit tu / Și tu ai devenit eu / Și așa vom alerga îmbrățișați prin lume. “

Ar fi multe de spus despre farmecul aparte al versurilor acestui volum, însă am dorit să trimit cititorul spre mitul androgenului a jumătăților ce nu pot să fie despărțite nici de moarte, ideea centrală de la care pornește autoarea. Ea se regăsește pe sine în jumătatea ei, trăiește împreună cu ea, chiar dacă aceasta a pășit într-o lume neaccesibilă celor de pe pământ, iar la rândul ei jumătatea chemată în edenul eternității trăiește și în lumea vremelnică prin jumătatea ce a mai rămas să zăbovească o vreme.

Sunt convinsă că volumul o să fie o regăsire a fiecăruia pe cărările iubirii.

PROZĂ

Ana-Cristina POPESCU

Câteva povestiri din volumul „În lumea lui Tică“

Clopoțel

Tică fusese admis la Seminarul Teologic. Își urmăse un vis din copilărie, acela de a deveni preot, ca să slujească în Biserică lui Dumnezeu și aproapelui, dar până atunci trebuia să se pregătească, să studieze, să devină un bun teolog.

Festivitatea de deschidere a noului an școlar a venit cu noutățile ei. Tedeumul a fost urmat de Sfânta Liturghie după care noii elevi și-au cunoscut dirigintele și sala de cursuri.

Dacă nu doreai să-L descoperi pe Dumnezeu și misterul creației Lui, nu aveai ce căuta acolo.

Prima oră de curs a fost muzică. Părintele profesor, Drăghici Laurențiu, le-a comunicat elevilor din primul an că o să facă o nouă selecție pentru corul liceului, selecție ce-i vizează și pe ei, pe cei mai tineri seminariști.

Frâncu Ivan a ridicat mâna sus cerând dreptul să vorbească.

- Da, domnule seminarist, te ascult!

- Părinte profesor, eu doresc să mă înscriu la cor! Cânt și la strună, la biserica din satul meu.

- O să vedem, domnule student! O să te ascult, nu doar pe tine, pe toți o să vă ascult cum interpretați pe rând câte un cântec liturgic.

Și așa a făcut. A început să-i asculte pe fiecare cum cântă.

Frâncu Ivan avea voce de contratenor.

Cum a terminat cântecul Ivan, Turnea Pavelică, poreclit Bronto, că era mare și bine făcut, dar mai avea moșul lui și albine, iar bondarii erau ca niște brontozauri ce se leneveau prin stup, s-a trezit vorbind fără să fie provocat de părintele profesor.

- Ce tare! Clopoțel dorește să fie și el membru al corului.

- Seminarist Turnea, nu ți-a cerut nimeni părerea! a intervenit părintele profesor. Firesc că o să avem nevoie și de contratenor la cor.

- Mulțumesc, părinte profesor, a răspuns Clopoțel, căci de atunci Clopoțel i-a rămas numele.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

Clopoțel împărțea aceeași cameră de cămin cu Tică și cu Florescu Gheorghe. Nici nu au început bine anul școlar că au reușit să facă rost de bilete de voie pentru a merge în oraș la teatru, însă numai la teatru nu s-au dus. S-au trezit pe malul Timișului unde erau la promenadă boboacele de la Liceul de Matematică – Informatică și cele de la Pedagogic. Din glumă în glumă, din vorbă în vorbă, cei trei au reușit să intre în discuție cu niște fete de la Pedagogic. Cunoștea Tică pe una dintre fete, ce era prietenă cu Onu, vărul lui și așa au putut să se bucure și ei de prezența lor plină de farmec.

Clopoțel reușise să o încânte pe Mirela Văran după ce-i fredonase „Călugărul din vechiul schit“ și să se depărteze de grup strângând în mâna lui, mâna noii sale prietene. Florescu Gheorghe pusese și el ochii pe o fată brunetă cu părul creț și ochii albaștri. O chema Ileana.

- Îți spun Tică că ea e fata visurilor mele. Am avut presimțiri că o s-o găsec în prima zi de școală și așa a fost. O să vezi că o să mă și însor cu ea.

- Nu mai vorbi prosti, Gheorghe!

- O să mai vorbim noi.

- Sunt copilării!

- Nu sunt copilării!

- Vise de adolescent!

- Nici vise de adolescent!

- Mâine o să gândești altfel!

Pe Tică nu-l interesa o anume fată, momentan căuta să socializeze, să-și trăiască frumos anii adolescenței.

Seara, Clopoțel le-a arătat colegilor de cameră clasoarele lui cu timbre de colecție.

- De ce nu le-ai lăsat acasă, l-a întrebat Tică! Aici poți rămâne fără ele. Le poate lua un seminarist dintr-un an mai mare. Sunt foarte valoroase.

- Nu m-am putut despărți de ele. Acasă, sora mea, le poate deteriora. E mai mică, se poate juca cu ele și se pot deteriora, a răspuns Clopoțel.

- Am o idee! Le putem pune sub cheie în dulapul mătușii mele.

- Ce mătușă, Tică?

- Am o mătușă în localitate, sora tatălui, dar am preferat să stau cu noii mei colegi la seminar.

- Nu, Tică, a spus Clopoțel, o să le pun aici în cameră sub cheie. Nu cred să își permită nimeni să spargă lacătul, iar la finalul lunii le duc acasă și le găsec un loc secret.

Clasoarele cu timbre a lui Clopoțel chiar erau impresionante și valoroase, a recunoscut și Tică acest lucru, el, care a alergat, ba după pietre, ba după himere.

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

Blechi

- Ileana! Ileana!

Fata și-a întors privirea spre alea parcului de unde și-a auzit numele.

- Parcă Ileana spuneai că te cheamă? a spus Gheorghe apropiindu-se grăbit de fată.

- Da! Ileana mă cheamă!

Între timp au ajuns pe Gheorghe din urmă și Tică, dar și Clopoțel.

- Te invit sâmbătă la Serbările Cetății. Mergem împreună cu prietenii mei, dar și cu Mirela, colega ta.

- Îmi pare rău, dar nu pot să vin, vineri mă duc acasă. E nedee la mine în sat.

Turnea Pavelică se afla în zonă când Gheorghe nădăjduia o primă întâlnire cu Ileana și a început să se amuze teribil când acesta a fost refuzat.

- Ia uite și la Blechi! Vrea să se întâlnească cu fata asta frumoasă! Nu te-ai uitat pe degetele ei cât aur are? Crezi că-i de nasul tău?

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

- Nu ți-a cerut nimeni părerea, a intervenit Clopoțel!
- Tu cu cine vorbeai, Bronto? l-a apotrofat Tică.
- Cui îi spui tu Bronto? a întrebat revoltat Pavelică.
- Celui ce întreabă. Dar tu cui îi spui Blechi fără să-ți vezi lungul nasului?
- Lui cănitul acela! arătând spre Gheorghe.
- Cine-i cănit? a întrebat mânios Gheorghe.
- Negrul care întreabă.

Florescu Gheorghe avea tenul măsliniu, dar nu era un băiat urât, însă această nuanță a pielii îi aducea dezavantaje.

- De la început te-ai luat de toți colegii, ar fi bine să îți revizuiești comportamentul, căci nu vei mai avea niciun prieten, o să fii singur în orice situație, i-a spus Tică lui Bronto.
- Cine te crezi tu, să-mi dai mie lecții? Ești vreun șef ceva și eu nu am aflat? Vezi că eu nu sunt ca fraierii aceștia să te ascult!
- Pe cine ai făcut fraier? s-a revoltat Blechi, mai să sară la gâtul lui Bronto.
- Pe tine, fraiere! a spus Bronto și l-a împins pe Blechi care a făcut fără să vrea câțiva pași în spate.
- Până aici, a spus Tică, trimitând un pumn peste față lui Bronto.

Ileana a plecat în grabă. Tică și Bronto au început să-și împartă pumni și picioare sub privirile trecătorilor.

- Nu-l ierta, Tică! se auzea glasul lui Blechi.
 - Merită o lecție, să cunoască unde-i este locul, spunea Clopoțel.
- Când Tică a reușit să-l umple de vânătăi pe Bronto, s-a întâmplat ca să treacă pe acolo părintele director, Crăciunescu Tudor.
- Ce faceți voi aici? a întrebat părintele director pe seminariștii ce și-au ascuțit unul asupra altuia pumnii și picioarele.
 - Danseză! a răspuns amuzat Blechi, uitând că-i răspunde directorului.

Cei doi s-au oprit din dispută imediat.

- Vă poftesc la mine în birou! Acum!
- Să vin și eu părinte director, a întrebat Clopoțel?
- Firește!

Au plecat cu toții spre liceu.

- Vă rog să mă iertați, să ne iertați! a rupt Blechi tăcerea.
- Faceți seminarul de răs! În ritmul acesta nu o să terminați nici primul an fără să fiți exmatriculați, dar discutăm în birou, nu pe stradă!

Ajunși la birou, Bronto a fost cel care a povestit de unde a pornit scandalul, căci cei trei prieteni din tabăra adversă au mărturisit că nu s-a întâmplat nimic, au alunecat așa, pumnii și picioarele, un fel de antrenament. Ca urmare a scandalului au fost pedepsiți să facă de serviciu două săptămâni la cantină fără a avea voie să mai părăsească incinta liceului în acest interval.

S-au dus și Serbările Cetății și întâlnirea cu fetele.

Într-o seară, cum stăteau ei în cameră, lui Tică îi vine o idee.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

- Vouă vă plac cârnații în untură, a întrebat Tică?
 - Ce întrebare e asta? a spus Blechi. Normal că ne plac.
 - Vorbești și în numele meu? a întrebat Clopoțel.
 - Să nu-mi spui că nu-ți plac? i s-a adresat Blechi.
 - Îmi plac.
 - Prea bine! a intervenit rapid Tică. O să furăm vineri, când e zi de post, un borcan în care sunt cârnați în untură de la bucătărie. Am ochit eu câteva astfel de borcane. Cred că bucăteresele le-au păstrat pentru ocazii speciale, că nu sunt multe și nu vor fi nicicând pentru seminariști.
 - Cum să furăm? Nu se poate așa ceva! a concluzionat Clopoțel. Eu nu mă bag.
 - Și dacă ți-aș spune că-i întindem o capcană lui Bronto, te bagi?
 - Cum o capcană lui Bronto?
 - Luăm borcanul, ne oprim în cameră o bună parte din bucățile de cârnați, pe urmă ducem borcanul cu patru - cinci bucățele în cameră la Bronto. La cât îl duce pe el capul o să creadă că-i a unui coleg și o să se pună pe mâncat, iar părintele pedagog o să-l prindă, de asta o să am eu grijă.
 - E greu de realizat, a spus Clopoțel.
 - Nu e deloc greu. Eu sunt pritenul lui Corcoduș.
 - Care Corcoduș?
 - Seminaristul cel nou ce a fost pus cu Bronto în cameră.
 - Triță Alex, vrei să spui?
 - Da, el, Triță Alex. L-am salvat în urmă cu doi ani de câinii de la stâna lui Găvrilă. S-a urcat săracul într-un corcoduș, pom de la care i s-a tras noul nume, iar la poalele corcodușului îl așteptau niște câini ca niște viței, gata în orice moment să-l rupă în bucăți. Îmi este dator, așa că o să mă ajute.
 - Pe mine să nu contați! a spus din nou Clopoțel. Mie nu-mi plac lucrurile necinstite și răzbunările.
 - Poți să contezi pe mine! a spus Blechi.
 - Sper că nu ești papagal? a întrebat Tică pe Clopoțel.
 - Sunt mormânt, e treaba voastră, eu nu știu nimic, dar între noi fie vorba, nu e bine ceea ce doriți să faceți!
- Tică și Blechi au reușit să fure un borcan plin de cârnați în untură. Și-au oprit o parte bună din pradă, pe urmă au dat borcanul lui Corcoduș pe care l-au și omenit cu niște cârnați pe cinste. Acesta a dus borcanul la el în cameră și l-a pus pe masă în așteptarea lui Bronto. Între timp a părăsit camera, ca să nu stârnească suspiciuni.
- Ce-i în borcanul acesta? s-a întrebat Bronto intrând în cameră.
- Deschizând borcanul s-a luminat la față.
- Tâlharii ăștia din cameră au avut cârnați și au mâncat fără mine! Bine că mi-au mai rămas și mie câteva bucăți, a exclamat Bronto și s-a pus pe mâncat.
- Între timp părintele pedagog ce a fost anunțat de bucătărese de absența borcanului, a cercetat camera lui Tică și a colegilor lui, căci ei au fost de serviciu la bucătărie, pe urmă

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

a mers în camera lui Bronto, unde nu mică i-a fost mirarea să-l găsească înfulecând la cârnați.

- Poftă bună! Te ospătezi, domnule! Nu a fost bună mâncarea la cantină?
- A fost foarte bună mâncarea la cantină, părinte! a spus Bronto ridicându-se într-o clipă de la masă și înghițind bucata de cârnaț din gură nemestecată.
- Atât de bună a fost, încât te-ai gândit că n-ar strica să mesteci niște cârnați.
- Să vedeți, părinte!
- Văd, firește că văd!
- Au fost ...
- Prea ispititori.
- Mă iertați, părinte! O să țin post vinerea de acum înainte!
- Post? Ce fel de post?
- Nu o să mai mănânc carne.
- Și n-o să mai furi!
- Nu am furat nimic, părinte!
- Atunci cârnații aceștia au venit singuri la tine pe masă?
- Aici i-am găsit, părinte!
- De ce minți?
- Nu mint!
- I-ai găsit pe masă și ce ai spus? Ia să gust un cârnaț!
- Așa este!
- Deci recunoști că nu sunt cârnații tăi?
- Da.
- Și te-au ispitit, nefiind ai tăi?
- Mă iertați, părinte!
- Din câte țin eu minte, astăzi ți-ai încheiat pedeapsa la bucătărie?
- Da.
- Și te-ai gândit să pleci cu un suvenir?
- Nu.
- Nu, firește că nu! O să începi de mâine o altă pedeapsă, o să ajuți muncitorii să sape un șanț pentru canalizare la noua clădire a internatului.
- Dacă dumneavoastră spuneți!
- Da, așa spun eu!

A muncit câteva zile la săpat șanțul Bronto, spre amuzamentul lui Tică. Între timp Blechi a reușit să se împrietenească cu Ileana, fata pe care pusese ochii și Bronto. A invitat-o la un film, iar aceasta a acceptat, pe urmă la o prăjitură și o plimbare prin parc.

A înflorit salcâmul!

Era începutul lui mai. Primul an de studiu pentru liceeni se apropia de final și de vacanța mult așteptată. Fiecare elev a încercat să obțină rezultate cât mai bune la învățătură, dar

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

nu au uitat nici să trăiască din plin fiecare clipă ce le-o oferea viața, cu prietenii, cu năzdrăvăni, cu aventuri, cu primii fiori ai lui Cupidon ce se ținea de șotii aruncând săgeți în stânga și în dreapta.

- Ileană dragă, ce flori îți plac? a întrebat Blechi.

- Cred că știu de ce mă întrebi ce flori îmi plac, ca să îmi aduci florile mele preferate în dar, astăzi, când vom călători împreună cu trenul.

Cei doi pentru a ajunge acasă puteau lua același tren care pleca din Caransebeș spre Băile Herculane, atâta doar că unul dintre ei cobora la Domașnea, iar altul la Iablanița.

- Nu doar astăzi, a răspuns băiatul.

- Îmi plac florile de salcâm.

- Florile de salcâm?

- Da. Ce este atât de surprinzător?

- Nu e nimic surprinzător. Era de așteptat să preferi niște flori atât de speciale și parfumate.

- Atunci ne vedem la ora 13 și jumătate la tren!

- Nu ai vrea tu să mergem cu trenul de ora 16⁰⁰?

- Nu. Ajung prea târziu acasă. Cel de 13 și 30 nu oprește în toate stațiile.

- E bine că oprește totuși în Domașnea și Iablanița, că până să ajungă acolo are regim de interregio, nu de regio.

- Nu știu unde dorești să ajungi cu această analiză a mersului trenurilor. Dacă nu dorești să călătorim împreună spre casă, poți să îmi spui.

- Nici nu se pune problema să nu-mi doresc.

- Atunci rămâne cum am stabilit!

- Trenul de 13 și 30 de minute!

- Da! ... Am ajuns la școală într-un final! Mai sunt cinci minute până la ora 8⁰⁰, când încep orele. Dacă am mai fi discutat mult de trenuri, aș fi întârziat.

- Te-am pupat, Ileană! Să ai o zi de școală rodnică! O să încerc să ajung la tren, deși astăzi am ore până la 13 și chiar nu pot să nu mă duc la ultima oră, căci am doar o singură notă la morală.

- Dacă mă iubești, o să ajungi!

Blechi a ajuns în clasă cu un minut înainte să ajungă profesorul de dogmatică ce era foarte supărat pe el, fiindcă a scos la vânzare un pește uriaș în școală cu o săptămână în urmă.

- Adjudecat! Peștele merge la Corcoduș! a spus Blechi în timp ce profesorul de dogmatică, Comănescu Anton, a intrat în clasă.

Blechi, ce era la catedră cu un pește uriaș învelit într-o plasă din plastic transparentă, adjudecând bunul scos la licitație, a încercat să spele putina zadarnic.

- Lasă aici peștele și poștește la tine în bancă! a spus profesorul.

Toată clasa a scos o coală și au dat un test fulger. De la catedră, prin plasa transparentă, îi privea cu răceală ochii peștelui ce se simțea răzbunat, dar și ochii profesorului care

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

dorea să descopere cum se ascunde în fiecare dintre ei teama de ceea ce au făcut, însă pe chipul elevilor seminariști se citea o teamă împletită cu un curaj adolescentin de invidiat.

- Unde ai întârziat, atât? l-a apostrofat Tică pe colegul de bancă. Nu ți-a ajuns patrul de ora trecută? Mai vrei încă unul?

- Știi că i-am promis Ilenei că o conduc la școală de ziua ei?

- Da, însă trebuia să te miști mai repede!

- Au sesizat că nu am fost la rugăciune de dimineață?

- Nu.

- Atunci e bine.

- Prea te implică cu fata aceea, prea multe faci și nu cred că merită.

- Asta eu hotărâsc!

- Ți-am spus și eu părerea mea.

- Mi-a cerut flori de salcâm și să ajung la trenul de 13 și treizeci de minute.

- Frumos! Parcă își dorește să-ți facă rău sau să îți demonstreze că nu ești de cuvânt.

Profesorul ce a intrat în clasă de două minute i-a observat pe cei doi șușotind.

- Cred că deja s-au anunțat doi elevi la lecție. Au un mare chef de vorbă.

- Ne iertați, domnule profesor, a spus Tică!

- Vă duceți la biserică, îl căutați pe părintele duhovnic și vă mărturisiți păcatele, acum lăsați păcatele pentru mai târziu și poftiți amândoi în fața clasei să prezentați lecția!

Un alt patru a înnegrit fila catalogului. Norocul însă era în zecele de la începutul semestrului pe proiectul ce l-au realizat în echipă și care a fost cel mai bine apreciat de către profesor, căci altfel nu ar mai fi încheiat cu bine anul școlar.

La ora 13⁰⁰ Blechi și-a aruncat în grabă niște haine și caiete într-o geantă, pe urmă a alergat spre Teiuș cu bicicleta împrumutată de la Clopoțel. Acolo știa el niște salcâmi plini de floare. A cules în grabă câteva flori, pe urmă a dorit să ia drumul ce ducea din Teiuș spre gara Caransebeș, dar ceasul i-a arătat că în câteva minute trenul o să plece. Atunci a preferat să rămână în Halta Teiuș și să spera că de pe geamul trenului Ileana o să-l observe și o să-i aprecieze încercarea de a-și duce la bun sfârșit promisiunea.

Ce-i drept, trenul a trecut în grabă prin haltă. De pe geam, Ileana, ce a intuit că băiatul a făcut un popas pe la florile de salcâm, l-a zărit. Într-o mână avea o geantă, iar în altă mână câteva flori de salcâm. A observat-o și băiatul cum îl privea zâmbind.

Multe a încercat să facă Blechi, după puterile lui însă, pentru ca fata visurilor lui să fie fericită. În 8 mai s-au aventurat până la Zervești, la Sărbătorea Narciselor. Au pus într-un rucsac apă și mâncare, pe urmă au plecat la drum. Au găsit și șoferi serviabili în drumul lor ce i-au dus până în poiana plină cu flori. Într-o sâmbătă au făcut o excursie la Buziaș cu trenul. A fost o adevărată aventură. Au gustat, din izvoarele de acolo, apă plină de săruri și minerale și s-au întors mai bogați de atâta frumusețe adunată din acea zonă. Și totuși, vara ce a urmat i-a furat-o pe Ileana care a plecat pentru totdeauna în Austria cu părinții urmând să-și finalizeze studiile acolo.

S-a întors peste câțiva ani în vizită. Blechi aflat pe atunci în ultimul an la Seminar, și-a dorit enorm să o întâlnească și a reușit. Pe urmă i-a propus o aventură, o călătorie ca în

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

primul an de liceu, dar Ileana când a auzit că vechiul ei prieten nu are mașină, a refuzat să meargă.

- Ai vârsta adecvată pentru permis auto!
- O mașină e încă un lux la care foarte greu aş ajunge, însă nu văd cum ar împiedica sau condiționa o mașină frumusețea dragostei.
- Dragostei spui? s-a arătat uimită Ileana.
- Bine, a unei călătorii în doi!
- Eu îmi doresc mai multe de la viață!
- Frumusețea o descoperi în orice lucru, oricât de mic, dacă la braț ești alături de persoana dragă. Nu ai nevoie de caleașcă sau palate.
- Îmi pare rău, eu văd lucrurile altfel!
- Dacă ai fi suficient de matură, le-ai vedea ca și mine!
- Mă jignești!
- Iartă-mă! Nu aceasta a fost intența mea!
- Atunci ai dorit să-mi impui ideile tale?
- Ferească Dumnezeu! Omul, când e lângă cel drag, trebuie să se bucure de libertate, să fie fericit, să vadă razele de soare a fiecărei clipe, să simtă adevărata bucurie de a trăi.
- Nu te înțeleg! De fapt nici nu știu de ce am ales să ne întâlnim.
- Probabil ți-a fost dor de libertate, de bucurie și dragoste sau de florile de salcâm.
- Nu știu de ce mi-a fost dor!

Blechi a scos din buzunarul sacoului câteva flori de salcâm, dar Ileana a zâmbit, a spus că florile acelea i-au plăcut cândva, însă acum le vede ca pe niște copilării. A mai schimbat câteva cuvinte, pe urmă fata i-a întors băiatului spatele și a plecat.

În urma ei au rămas florile de salcâm ce atârnau parcă rușinate în mâna celui ce le-a cules cu dragoste pentru aleasa inimii lui.

În locul Ilenei, în viața lui Blechi, până să finalizeze anii de liceu, a apărut o altă floare, Florica Băloni, una bălaie și cu ochii senini ca cerul în plină vară. Era elevă în ultimul an la Pedagogic și colegă cu Mirela, prietena lui Clopoțel. Tică însă avea alte preocupări. Spunea că nu-i place să-și piardă timpul cu fetele, deși mai ieșea câte o zi, două, cu câte o domnișoară, pe urmă se făcea nevăzut acesteia până ce prindea o alta în undiță, doar așa, ca să nu se plictisească, nimic serios. Blechi și Corcodoș erau deja logodiți cu niște fete din satul lor, deși se pregăteau și ei de admiterea la facultate.

- Unde mergi așa de grăbit, Bronto? a întrebat Blechi pe cel ce-i devenise prieten între timp.
- A înflorit salcâmul și s-au pus albinele pe treabă! Mi-e teamă să nu înceapă să roiască.
- A înforit salcâmul?
- Da! Mă duc la sat! Ne auzim luni la școală!
- Spor!
- Mulțumesc!

Blechi, auzind că a înflorit salcâmul s-a dus în Teiuș, și-a umplut brațele de flori, pe urmă s-a întâlnit cu Florica și i le-a prins fetei în păr.

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VIII, Nr. 3 (31) / 2023

